

СИСТЕМА БЕЗПЕРЕРВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ – НЕОБХІДНА СКЛADOVA ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Т.О. Крючко, Т.В. Кушнерева, В.П. Остапенко

Кафедра педіатрії №2 Вищого державного навчального закладу України
«Українська медична стоматологічна академія»

В останній час серед різних інноваційних технологій навчання особливу увагу привертає дистанційне навчання. Можливості його успішного використання при отриманні вищої освіти вже не викликають питань. В медичній освітній галузі відбувається поступове впровадження дистанційного методу навчання на реалізацію Закону України «Про вищу освіту».

Опоненти впровадження дистанційного навчання в медицині оперують слідуєчим аргументом: чи можна дистанційно навчитись мануальним навичкам? Звичайно, оволодіння практичними навичками вимагає традиційних очних форм навчання. Але вся теоретична підготовка, в тому числі вивчення алгоритмів виконання маніпуляцій, може проводитись у дистанційній формі. Тобто, окрему частину навчальної програми можна вивчити традиційно, іншу частину – дистанційно.

Дистанційне навчання у медичній післядипломній освіті стає все більш актуальним в зв'язку з постійним, безперервним навчанням медичних кадрів, а також з огляду на інші фактори, наприклад, відсутність можливості очного навчання за браком кадрової заміни та ін.

Що собою являє сучасне дистанційне навчання? Для відповіді на це питання є сенс згадати як воно виникло та розвивалось. Більш ніж 100 років поспіль, окремі європейські університети розпочали проводити навчання за перепискою. Студент отримував завдання та підручники поштою. Шляхом переписки студент мав змогу задавати питання викладачу і консультуватись. Пізніше пошту замінили інші засоби зв'язку: телефон, факсимільний зв'язок, на додаток до підручників почали використовуватись аудіозаписи, відеофільми. В наш час найбільш зручними для передачі стали цифрові носії інформації.

Слід підкреслити, що дистанційне навчання не є аналогом комп'ютерного навчання. Комп'ютерне навчання базується на взаємодії студента з навчальною програмою і, на відміну від дистанційного навчання, виключає регулярне спілкування з викладачем. Що стосується заочного навчання, то при ньому студент більшу частину часу теж вивчає навчальний матеріал самостійно, без можливості проконсультуватись з викладачем, і тільки під час сесії може отримувати консультативну допомогу. Тобто, на відміну від комп'ютерного та заочного, дистанційне навчання є інноваційною технологією традиційного навчання, невід'ємним компонентом, якого є двонаправлена взаємодія студента та викладача.

Які переваги дистанційного навчання можна використати в медичній освіті? Наприклад, післядипломне навчання і підвищення кваліфікації лікарів: лікар має не менше ніж один раз на 5 років проходити навчання на курсах; у цій системі є слабкі місця, які можна виправити впровадженням дистанційного навчання. По-перше, це “запізнення” надходження новин медицини до практичних лікарів. При 5-річних циклах підвищення кваліфікації знання лікарів своєчасно не оновлюються. Впровадження дистанційних освітніх технологій в систему підвищення кваліфікації дозволить лікарям своєчасно одержувати важливу професійну інформацію. По-друге, дистанційне навчання дозволить мінімізувати відрив лікарів від постійного місця роботи для проходження курсів підвищення кваліфікації. По-третє, зменшуються фінансові витрати на відрядження та проживання, що має важливе значення в умовах сьогодення.

Висновки. Для впровадження дистанційного навчання необхідним є проведення спеціальної підготовки викладачів з технічного (уміння працювати з сучасною оргтехнікою, засобами комунікації) та, особливо, з методичного забезпечення.

При розробці навчальних програм з дисциплін слід звертати увагу на визначення послідовності та співвідношення дистанційної частини навчання і традиційної.

Проведення попередніх підготовчих заходів зі студентами, лікарями-інтернами та курсантами, які повинні мати навички роботи з персональним комп'ютером на рівні користувача, навички роботи в мережі Інтернет та базові знання по спеціальності.

Література.

1. Балусєва О. В. Формування стратегічних напрямів діяльності вищих медичних навчальних закладів, спрямованих на удосконалення підготовки медичних кадрів. /Інтернет посилання: www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=670
2. Суліма Є. Невідкладні завдання системи вищої освіти на новому етапі болонського процесу / Є. Суліма //Вища школа. – 2010. – №1. – С. 5-13.